

III.

ПО РУСАЛЯ.

Йоще ралицита не е светнала над Острец, а край чучура опусте: бжрзат подевки и моми пред изгрев на ралицата да са у дома, пжлни да са котли и стомни сжс вода, че в която кжща тази вечер не са сждовете пжлни сжс вода — нема благодат да има в този дом. А стари баби, наклали огньо-ве на огнища, от глок сечен срещу Гергйовден, побутват главни, погледват през кумин, кога млечния пжт ще да изгрей за да прикажат на промомени внучки приказката за русалката. Тжй е разправяно тям на младини от белсвласи баби — джлг им е сжщо да сторят и те, че приказка от род на род се предава и за помен треба да се разказва.

Баба Краса, загледана в огжня, прекжсна заразправяна приказка на промомена внучка и джлго мисли по нещо.

. . . Защо ли храним душите на младостта с тия приказки, за да им се виде измамата йоще по-горчива подире! — мислеше баба Краса. Ала веднага друга мисл я обори: а пжк инак какво ще бжде живота ако не бяха тия приказки! И тя се убеждаваше, че все по-хубаво е в живота една измама, от колкото равния и мжчен всекидневен живот. Спомни си колмо радости й даваха приказките през невржстни години и че на старини те едни пак затоплят гжрди.

— Будна ли си, бабке! — се обади промомена внучка, не схванала, защо тя замжлча и приказката прекжсна.

Баба й не отвжрна, тя догонваше недовжршена мисл.

Гласжт на внучката глухо се сподави в тишината без ответ. Внучката се вслушваше в гласжт си и сякаш не говореше тя: не позча гласжт си и някак сепната погледна през прозорчето, що е насреца й, на вжн.

Ноща гледаше през прозорчето с току що изгрелата луна, а из овошките в градината, сякаш прелетя сенка на русалката, за която и разправяше баба й.

— Тази нощ, преди петляно време русалките изхвржкват из Каябашкото езеро и която пжрва виде пжрва русалка — като русалка ще е хубава, — си спомняше внучката, думите на баба си . . . — Ах, кой знай кжде е това езеро! — вжзджхна внучката и се загледа в ноцта с премрежени очи от сжлзи . . . „Каябашкото езеро“, за което баба Краса разправя, че като романка на младини от далеч го видела в далечна руманя и на самото място чула приказката.

— Каябашкото езеро! — припомни си пак внучката и се замисли по него. И колкото повече си припомняше приказката сякаш и се откри самото езеро пред очи: